

Prof. Andrzej P. Bator

Katedra Sztuki Mediów
Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu

RECENZJA

Recenzja została zlecona przez Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów powołała mnie pismem z dnia 4 września 2019 roku na recenzenta. Zlecenie podjąłem na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365, Dz. U. z 2011r. nr 84, poz. 455); zlecenie dotyczy uchwały Rady Wydziału Grafiki i Komunikacji Wizualnej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu w sprawie:

- wszczęcia na wniosek dr Joanny Marcinkowskiej postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk plastycznych;
- wyznaczenia składu komisji w związku z wyżej wymienionym postępowaniem.

W myśl ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365, Dz. U. z 2011r. nr 84, poz. 455) Rada Wydziału Grafiki i Komunikacji Wizualnej w piśmie z dnia 23 października 2019 r. poinformowała mnie o powołaniu na recenzenta dorobku artystycznego i dydaktycznego dr Joanny Marcinkowskiej oraz zrealizowanej przez nią pracy habilitacyjnej pod tytułem *Wieloświat*. Dołączona została przewidziana przez ustawę dokumentacja. Zawiera ona:

- wykaz dorobku artystycznego, dydaktycznego, publikacji, osiągnięć organizacyjnych oraz współpracy naukowej i popularyzatorskiej w obszarze sztuki;
- odpis dyplomu doktora sztuki;
- wniosek o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego;
- autoreferat w języku polskim i angielskim;
- dokumentację dorobku artystycznego w języku polskim i angielskim;
- dokumentację dorobku organizatorskiego, dydaktycznego i popularyzatorskiego w języku polskim i angielskim;
- nośnik pamięci z dokumentacją fotograficzną stanowiącą zestaw dzieł pt.: *Wieloświat*, aspirujących do spełnienia warunków określonych w art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuk;
- dokumentację związaną z aktywnością akademicką, społeczną i artystyczną habilitantki.

Całość dokumentacji jest pełna, zawiera wszystkie wymagane dokumenty potwierdzone podpisem habilitantki i spełnia wymogi związane z prowadzonym postępowaniem habilitacyjnym. Złożona wraz z wnioskiem kandydatki praca habilitacyjna oraz dokumentacja spełnia tym samym wszystkie przewidziane w ustawie warunki i pozwala na opracowanie niniejszej recenzji zgodnie z wymogami ustawy z dnia 14.03.2014 r. Art. 16 i 17 ust. 1 i 2 (Dz. U. z 2003 r. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365) oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 15.01.2004 r. § 11 ust. 1-4 w sprawie szczegółowego trybu przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich i habilitacyjnych oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. nr 15, poz. 128 oraz Dz. U. nr 252 poz. 2124, Dz. U. nr 153, poz. 1094).

Podstawowe dane o habilitantce

Joanna Marcinkowska urodziła się 9 listopada 1982 roku w Poznaniu. W latach 2002 -2008 habilitantka studiowała w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu na wydziałach: Edukacji Artystycznej (w pracowni prof. Jacka Strzeleckiego) oraz Wydziale Malarstwa (w pracowni prof. Marka Przybyła), gdzie uzyskała dyplomy magistra sztuki w zakresie sztuk plastycznych.

Stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuki plastyczne, dyscyplinie artystycznej sztuki piękne, został habilitantce nadany uchwałą Rady Wydziału Malarstwa Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu z dnia 12.12.2012 r.; tytuł pracy doktorskiej: *Różnorodne aspekty intymności* (promotor: prof. Marek Przybył).

Przebieg zatrudnienia i pracy dydaktycznej habilitantki:

2007-2008 - Staż na stanowisku asystenta w XI Pracowni Malarstwa, Akademia Sztuk Pięknych w Poznaniu;

2008-2012 - Praca na stanowisku asystenta w XI Pracowni Malarstwa, Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu;

2012-2018 - Praca na stanowisku adiunkta w XI Pracowni Malarstwa, Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu.

Ocena autoreferatu

(§ 12 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia)

Autoreferat dr Joanny Marcinkowskiej jest merytorycznie spójnym tekstem, zajmującym wraz z ilustracjami 67 stron edytorsko zaprojektowanego wydawnictwa (uwaga ta odnosi się również do pozostałych trzech tomów dokumentacji przewodowej). Autoreferat zawiera również wymaganą część odnoszącą się do danych osobowych, spisu prac wchodzących w skład dzieła habilitacyjnego oraz precyzyjny opis ścieżki rozwoju koncepcji artystycznej dzieła habilitacyjnego (dzieło habilitacyjne pt.: *Wieloświat* ma charakter złożony, całość składa się z prac malarskich i rysunkowych).

Rozważania rozpoczyna wstępna, a zarazem kluczowa dla postawy artystycznej, wypowiedź autorki odnosząca się do jej społeczno-artystycznej aktywności podjętej w 2005 roku, a trwającej do dziś, w ramach praktyki pedagogicznej w zakresie warsztatów terapeutycznych realizowanych w Stowarzyszeniu Przyjaciół Dzieci Specjalnej Troski im. Leszka Grajka w Swarzędzu, która stała się, jak dotąd, nieprzemijającym źródłem inspiracji oraz, co nie mniej ważne, areną rozstrzyganych przez ostatnie lata problemów malarskich. W tej kwestii habilitantka stwierdza: *Formalne aspekty składowe obrazu, takie jak konstrukcja, kształt, linia, plama czy kolor, służyły mi jedynie jako narzędzia niezbędne do zmaterializowania tego, co wydawało mi się najistotniejsze, czyli wyrażenia skomplikowanej natury zależności pomiędzy moją pracą z podopiecznymi a potrzebą artykulacji tego poprzez malarstwo.* Dr J. Marcinkowska w dalszej części swojej autorskiej wypowiedzi odnosi się do szerokiego tła humanistycznej refleksji, która wiąże się bezpośrednio lub w istotny sposób nawiązuje do malarstwa, a więc sztuki, która może być świadectwem codzienności, dodajmy, również codzienności bolesnej. Spostrzeżenia lub decyzje artystyczne poczynione w tym zakresie przez E. Hoppera, czy T. Emina z jednej strony, z drugiej zaś przez Z. Baumana i J. Ortegę y Gasset'a przywołane są zasadnie i uzasadniają logikę wyводу habilitantki, który uprawomocnia wypowiedź E. Cassirer'a [...] *sztuka jest intensyfikacją rzeczywistości.*¹ Dr

Joanna Marcinkowska swój autoreferat kończy pogłębioną analizą dzieła habilitacyjnego, które bezpośrednio wypływa z doświadczeń twórczych, na które wskazała w części pierwszej, odnosząc się do takich obrazów lub ich cykli, jak choćby: *Madzia, Michał, Ala i Kinga, Kumple, Czuwająca, Trzy, Trocadero, Późnym popołudniem, Trzecia strona, Złoto i błoto czy Stacja Katedra*. Całość tego sprawozdawczego opisu należy ocenić jako rozprawę w pełni świadomą i kompetentną. Rozprawa zawiera zarówno objaśnienie ewolucji dzieła habilitacyjnego, ale również, co nie mniej ważne, objaśnienie sposobu myślenia autorki o doświadczanej przez nią rzeczywistości i wynikających z tychże doświadczeń własnych realizacji artystycznych. Habilitantka rozważa również problematykę używanych mediów w zakresie ich służebnego charakteru wobec egzemplifikacji idei w estetycznym i społecznym procesie jej współtworzenia.

Całość autoreferatu oceniam zatem pozytywnie. Na jego podstawie można wnioskować o spójnym charakterze działalności habilitantki – malarki zaangażowanej społecznie.

Ocena dzieła artystycznego stanowiącego pracę habilitacyjną
(§ art. 16, ust. 2 pkt. 1 i 2 Ustawy; § 12 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia)

Dr Joanna Marcinkowska jako dzieło habilitacyjne wskazała realizację artystyczną, którą poddała pogłębionej analizie w rozprawie pt.: *Wieloświat*. Na cykl prac opatrzonych tym samym tytułem, a więc *Wieloświat*, składa się sześć obrazów malowanych w technice oleju, gwaszu i akrylu oraz dziesięć rysunków na papierze. Prace powstawały w latach 2017–2018. We wrześniu 2018 roku całość dzieła habilitacyjnego została zaprezentowana na indywidualnej wystawie w Galerii Szewska 16 w Poznaniu. Ponadto rysunki habilitantki były prezentowane na dwóch wystawach zbiorowych w 2018 roku - na międzynarodowej wystawie towarzyszącej Sympozjum *Neighbourhood* w Der Europäischen Naturerlebnisstätte Oderberge-Lebus w Niemczech oraz na wystawie *Prawdziwe historie*, w Galerii Skalar Office w Poznaniu.

Chcąc podjąć próbę oceny dzieła habilitacyjnego dr Joanny Marcinkowskiej, które stanowi konglomerat spójnych narracyjnie i jednocześnie ewoluujących formalnie realizacji malarskich o ekspresyjnie perswazyjnej w założeniu autorskim wartości plastycznej, należałoby rozważyć, co wpływa na jego wyraz plastyczny. Habilitantka w swej analizie, abstrahując od konkluzji, jakie wyrastają z wcześniejszego dorobku, wskazuje na dwie kategorie problemowe: multiplikacje oraz tzw. perspektywę kosmiczną, którą z jednej strony charakteryzuje „niezborność”, z drugiej natomiast harmoniczność rozumiana na sposób astronomiczny, z jaką można się spotkać w kwantowych teoriach światów równoległych. O ile uznałem za całkowicie słuszne zreferowanie logiki wyводу dr J. Marcinkowskiej zawartej w pierwszej części autoreferatu, o tyle do drugiej części odnosić się nie będę, tak z racji jej apriorycznego, a przy tym nie do końca przekonującego charakteru, jak również dlatego, że moje postrzeganie i rozumienie dzieła przewodowego znacząco różni się od sugerowanego przez habilitantkę. Zatem w kilku zdaniach odniosę się do dwóch kwestii, które w analizie *Wieloświatów* wydają mi się fundamentalne. Pierwsza z nich to „fotograficzność” malarstwa dr J. Marcinkowskiej, o której habilitantka nie wspomina, a która wydaje się fundamentalną cechą jej malarstwa, druga, to zagadnienie koloru, które moim zdaniem odgrywa przede wszystkim rolę symboliczną i perswazyjną, a nie czysto malarską. Zaznaczam, że obie moje uwagi nie mają charakteru krytycznego.

Gdybym miał hipotetycznie zrekonstruować proces twórczy habilitantki (nie mam tu na myśli rysunków, które również oceniam pozytywnie), to jawi mi się osoba wrażliwie odczuwająca

bolesną rzeczywistość panującą w Stowarzyszeniu Przyjaciół Dzieci Specjalnej Troski w Swarzędzu, pośpiesznie notująca za pomocą aparatu fotograficznego widoki rzeczywistości, które wywarły na niej emocjonalno-estetyczne odczucie. Notatki te przy tym nie spełniają wymogów, jakie stawia się profesjonalnej fotografii; przeciwnie - mają charakter niedbały, nacechowane są ewidentnymi błędami ujęć perspektywicznych, jakie ujawnia wyłącznie „widzenie obiektywowe”, ale również rozmaitego rodzaju aberracjami optycznymi wynikającymi z ujęć wykorzystujących obiektyw szerokokątny, jak na przykład dystorsja. Błędy te zarówno w fotografii, jak wtórnie w malarstwie, jeśli są świadome, rzecz jasna, są dopuszczalne, choćby od czasu Wielkiej Awangardy, która dopuściła estetykę błędu jako wartość estetycznie równorzędną. Również w obrazowaniu o charakterze portretowym (np.: *Ala i Kinga, Kumple*) lub ukazywaniu scen rodzajowych (np.: *Trocadero, Późnym popołudniem czy Trzecia strona*) wszystkie wspomniane cechy manifestują się z pełną siłą, a widz nie może mieć najmniejszych wątpliwości, że oglądając te obrazy, nie spotyka się ze studium z natury, ale z widzeniem obiektywu przetłumaczonym na ujęcie malarskie. Malarskie, bo, jak stwierdził E. Delacroix, w przeciwieństwie do fotografii nie pokazuje ono nazbyt dużo. Co miał na myśli Delacroix, można zrozumieć, studiując jego obraz *Odaliska*, który jest w kompozycyjnym ujęciu przedstawienia wierną kopią fotografii E. Durieu *Akt kobiety*, a przy tym jest dziełem malarsko w pełni autonomicznym. I choć ów artysta, jak wielu innych wybitnych malarzy pierwszej połowy dziewiętnastego wieku chętnie korzystali z dagerotypii, to jest faktem bezspornym, że od renesansu malarze powszechnie korzystali z luster czy ciemni optycznych i w żaden sposób nie dezawuowało to ich sztuki. Warto w tym miejscu dodać, że i współcześnie związki malarstwa z fotografią są równie owocne, co i twórcze – wystarczy tu wspomnieć G. Richtera, analizowaną przez habilitantkę twórczość E. Hoppera i przede wszystkim D. Hockneya, który nie tylko ujawnił zależności tych dwóch mediów w *Wiedzy tajemnej. Sekrety technik malarskich*, ale przede wszystkim wskazał na drugorzędność tego zagadnienia, bo dwuwymiarowe przedstawienia trójwymiarowej rzeczywistości zawsze są obrazami bez względu na technikę ich realizacji, a tym co jedynie jest ważne, to ich artystyczna jakość. Idąc tym tropem, odniosę się w kilku słowach do malarskich przedstawień habilitantki opatrzonych wspólnym tytułem *Wieloświat*. Stawiam zatem kolejną tezę, a mianowicie taką, że na wizualny efekt kompozycji malarskich dr J. Marcinkowskiej kluczowy wpływ miał postprodukcyjny proces wykorzystania materiału fotograficznego. Należy podkreślić, że habilitantka wspomina o efekcie wielowymiarowości, zagęszczenia kompozycji, jak również powtórzeń obrazowanych postaci, jednakowoż istoty zastosowanych zmian upatruję w jeszcze innych zabiegach formalnych. Pracując na warstwach w edytorze obrazu, habilitantka mozolnie projektuje (w najlepszym tego słowa znaczeniu) obrazy. Na przykład łączy ze sobą dwa różne i zarazem przeciwstawne sobie punkty widzenia; np.: *Siódma podróż gwiazdowa* - widzenie czasu kopuły z żabiej perspektywy oraz zeskalowaną i przeskalowaną postać tego samego chłopca w lustrzanym odbiciu, a więc odwróconych od siebie, widzianych z lotu ptaka. Natomiast w *Proxima Centauri b* habilitantka „skleja” ze sobą kilka obrazów, gdzie finalnie dwie główne postaci wyznaczają kierunek kompozycji, a pozostałe pozostają wobec nich w opozycji. Nie są to zatem, jak w poprzedniej twórczości, fleszowe ujęcia zastanej rzeczywistości, ale jak wspomniałem, kompozycje, które sprawiają wrażenie głęboko przemyślanych i znalezionych. Całości tych zabiegów dopełnia kolor (to druga, zapowiadana przez mnie kwestia), który również jawi się jako bardziej zdyscyplinowany i oszczędniejszy w użyciu. Modelunkowe fragmenty tracą znacząco na rozpiętości tonalnej i chromatycznej, szczegóły modelu z coraz większą łatwością ulegają atrofii, aż w końcu grają czystą plamą. Jednakowoż ów, co najmniej ekspresyjnie potraktowany kolor, w najnowszych pracach habilitantki pełni rolę przede wszystkim perswazyjną – jego zadaniem, jak się wydaje, jest skupić uwagę na emocjonalnym i kompozycyjnym wyrazie przestrzeni wizualnej obrazu. Odnoszę również

wrażenie, że habilitantka stara się respektować zasady psychofizjologii widzenia i w pełni sobie zdaje sprawę z faktu, że na psychikę oddziałują z największą mocą kolory podstawowe o dużej intensywności, a nie mieszane i pochodne. Po wtóre, jak mi się wydaje, dr J. Marcinkowska kolorem przypisuje symbolicznie bohaterom swoich obrazów cechy lub emocje – skupiająca uwagę czerwień w całej swojej palecie odnosi do cielesności, wzmożonego wysiłku czy cierpienia, a błękity i zielenie sugerują wyciszenie, stan dyskrecji, wyczekiwania lub natury.

Podsumowując, moim zdaniem można, a nawet należy respektować postawę artystyczną habilitantki, która zarówno w aspekcie teoretycznym i ideowym, jak i wytwórczym ma ugruntowaną tradycję w najnowszej historii sztuki, nie wspominając wcześniejszych proveniencji, o których zdawkowo już wspominałem, ale również dlatego, że w ową tradycję wnosi wartość eksperymentu i osobiste przeżycie.

Ocena osiągnięć naukowych lub twórczych habilitanta

(art. 16, ust. 2 pkt. 1 i 2 Ustawy; § 12 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia)

Po zapoznaniu się z treścią poszczególnych zadań jestem w stanie stwierdzić, że ten obszar działalności habilitantki jest zintegrowany z działalnością artystyczną, realizowany odpowiedzialnie, systematycznie i z pasją, a całość tego dorobku ma charakter spójny i artystycznie dojrzały. Na pełną specyfikację dokonań dr Joanny Marcinkowskiej składają się następujące wystawy, które habilitantka zrealizowała po uzyskaniu stopnia doktora, a więc w latach 2012 – 2018.

Wystawy indywidualne:

Drugi plan, Muzeum Stanisława Staszica, Piła; **Traffic Home**, Galeria Off Format, Brno, Czechy; **Złoto i błoto**, Galeria Omega, Toruń; **Twarz**, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu; **Na styku życia i koloru**, Galeria pod Biblioteką, Konin; **Ciepło – zimno**, Miejskie Biuro Wystaw Artystycznych, Leszno; **Portrety**, Galeria Zak, Poznań; **Malarstwo**, Galeria Miejska, Mosina; **Spójrz na mnie**, Muzeum Wielkopolskiej Szkoły Architektury i Sztuki, Poznań; **Zoom**, wystawa w przestrzeni publicznej, Brno; **Wieloświat**, Galeria Szewska 16, Poznań; **Sceny**, Fundacja Ars, Poznań; **Azyl**, Galeria Sztuki Współczesnej Profil, Poznań; **Różnorodne aspekty intymności**, UAP Poznań.

Wystawy zbiorowe:

Synteza Sztuk, BWA Bydgoszcz; **Otwieramy magazyny**, Miejskie Biuro Wystaw Artystycznych, Leszno; **Wystawa zbiorowa pedagogów Wydziału Malarstwa i Rysunku**, Muzeum Rolnictwa, Szreniawa; **Korespondencja II – dialogi i kreacje. Correspondence II – dialogues and creations**, Galeria Szewska 16, Poznań; **Korespondencja / Correspondence**, Skalar Office, Poznań; **Kolumnada**, Centrum Wykładowe Politechniki Poznańskiej, Poznań; **Correspondence III**, Galeria Pitevna, Brno; **II/III**, Galeria „Wahadło Foucaulta”, Wydział Fizyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, Poznań; **Prawdziwe historie**, Skalar Office, Poznań; **Neighbourhood**, Der Europäischen Naturerlebnisstätte Oderberge-Lebus, Niemcy; **Z zamilowania**, Galeria Sztuki Współczesnej, Kontrapunkt, Poznań; **Paintball**, Galeria Miejska Arsenał, Poznań; **12 artystów**, Galeria Sztuki Współczesnej Kontrapunkt, Poznań; **Ż-art**, Galeria Szewska 16, Poznań; **Obrazy**, Galeria Omega, Toruń; **Projekcje włoskie**, Galeria Miejska, Mosina; **Baraja Miradas**, międzynarodowa wystawa zbiorowa w ramach Międzynarodowej Konferencji Sztuki – „Congreso Internacional Arte, Ilustracion y Cultura Visual en Educacion Infantil y Primaria”, „Ilustracja i kultura wizualna w edukacji przedszkolnej i podstawowej”, TABAKALERA

Centro Internacional de Cultura Contemporanea, San Sebastian, Hiszpania; **Projekcje włoskie**, Galeria Okno na Sztukę, KDK, Kutno.

W tym miejscu sprawozdania na temat osiągnięć artystyczno-naukowych habilitantki należy również wykazać zaangażowanie w międzynarodowe imprezy artystyczne, w ramach których dr J. Marcinkowska prezentowała swoje dokonania oraz warsztat malarski:

2018 - **Zoom**, prezentacja własnych prac w przestrzeni publicznej, Brno, Czechy. Realizacja akcji artystycznej w ramach projektu „Powiększenie”. **Correspondence III**, Galeria Pitevna, Brno; Międzynarodowa wystawa zbiorowa, w której uczestniczyli pedagodzy i studenci z Polski, Czech i Hiszpanii. Wystawa była poprzedzona warsztatami i prezentowała wyniki badań w ramach projektu: Korespondencja II – dialogi i kreacje; Współorganizacja warsztatów, kuratorstwo wystawy i prezentacja własnych prac; **Neighbourhood**, Der Europäischen Naturerlebnisstätte Oderberge-Lebus, Niemcy. Międzynarodowe sympozjum i wystawa zbiorowa, w której uczestniczyli pedagodzy i artyści z Polski, Niemiec, Czech i Hiszpanii. Współorganizacja sympozjum i prezentacja własnych prac.

2017 - **Korespondencja II – dialogi i kreacje. Correspondence II – dialogues and creations**, Galeria Szewska 16, Poznań. Międzynarodowa wystawa zbiorowa, w której uczestniczyli pedagodzy i studenci z Polski, Czech, Hiszpanii i Finlandii. Wystawa była poprzedzona warsztatami i prezentowała wyniki badań w ramach projektu: Korespondencja II – dialogi i kreacje. Współorganizacja warsztatów, kuratorstwo wystawy i prezentacja własnych prac; **Baraja Miradas**, TABAKALERA Centro Internacional de Cultura Contemporanea, San Sebastian, Hiszpania. Międzynarodowa wystawa zbiorowa w ramach Międzynarodowej Konferencji Sztuki – „Congreso International Arte, Ilustracion y Cultura Visual en Educacion Infantil y Primaria”, „Ilustracja i kultura wizualna w edukacji przedszkolnej i podstawowej”.

Ocena osiągnięć dydaktycznych habilitanta

(§ 12 ust. 2 pkt 4 lit. a Rozporządzenia)

Dr Joanna Marcinkowska jest również autorką wykładu inauguracyjnego (Konferencja Edukacyjno-Szkoleniowa „**Wielodyscyplinarne wsparcie rozwoju osób z Zespołem Downa. Celowana interwencja farmakologiczna**”, Poznań, 2017), aktywną uczestniczką Międzynarodowego Sympozjum Naukowo- Artystyczne **Neighbourhood**, Der Europäischen Naturerlebnisstätte Oderberge-Lebus, Niemcy; recenzentką prac licencjackich oraz pomocniczą opiekunką doktoratów. Ponadto dr J. Marcinkowska od roku 2016 pełni funkcję członka Rady Wydziału Malarstwa i Rysunku Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu.

Ocena innych osiągnięć

(§ 12 ust.2 pkt 4 lit. b, c Rozporządzenia)

Dr Joanna Marcinkowska pełni od kilku lat funkcję członka jury w Komisji Konkursu o Nagrodę Artystyczną *Nowy Obraz / Nowe Spojrzenie*. Habilitantka współtworzy i organizuje cykliczne wydarzenia o międzynarodowym charakterze skupiające artystów z kilku krajów (Polska, Czechy, Finlandia, Hiszpania). W ramach realizowanych projektów współpracuje z artystami i kuratorami z innych ośrodków zagranicznych: Uniwersytet w Granadzie (Universidad de Granada), Uniwersytet w Turku (Turku University of Applied Sciences), Uniwersytet w Brnie (Universitas Masarykiana Brunensis) oraz Galeria Off Format w Brnie. Dr J. Marcinkowska ma również swój udział w stworzeniu e-learningowej platformy internetowej służącej transferowi wiedzy i wymianie myśli oraz projektów artystycznych oraz

jest współorganizatorką warsztatów naukowo-artystycznych (kuratorstwo wystaw w Poznaniu i Brnie, prezentujących rezultaty prac badawczych).

Konkluzja

Jak wynika z przedstawionej dokumentacji, proces kształcenia i doskonalenia własnej wiedzy i umiejętności w zakresie sztuki czynią z habilitantki świadomą artystkę, dydaktyka i pracownika nauki. Osiągnięcia artystyczne, naukowe i dydaktyczne pani dr Joanny Marcinkowskiej stanowią znaczący i autorski wkład w dziedzinę sztuk plastycznych. Tym samym stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, naukowe i dydaktyczne dr Joanny Marcinkowskiej spełniają wymagania art. 16 Ustawy z dnia 14.03.2003 r. o stopniach naukowych i tytułach oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki.

¹ E. Cassirer, *An Essay on Man. An Introduction to a Philosophy of Human Culture*, Doubleday Anchor Books, New York 1956, s. 240.